ці тексти як жінки регочуть віддаються

виношують тремтять від дотику руки

а їхній чорний трон на паперовім блюдці

немов старий магніт притягує зірки

їм сниться по ночах шалений шов бетону

підземної стіни точйний барельєф

і місяць як кольє стискає плоть червону

і венам золотим розлитись не дає

ці тексти як жінки вони старіють зранку

але котрогось дня коли на вітражах

старенький принцип жах зірве ажурну рампу

із їхніх гордих лон обсиплеться іржа

і вкриті золотим пахучим ластовинням

вони тобі прийдуть немов під образи

ти винен їм цей світ ти кожен їхній вигин

губами обома в повітрі зобразив

ти рвав їх на шматки зализував їм рани

леліяв як дітей як потолоку дер

тепер вони твої але чому іване

ти жодного із них не вимовиш тепер